

Chương 1: Mùa hè đằng đằng ấy, con người đáng ghét ấy

Mùa hạ ấy trong ký ức của Trình Tranh oi bức mà đằng đằng, đứng ở đoạn cuối cùng tăm tối mặt mày nhất của quãng đời trung học, tranh thủ chút nhàn tản giữa bọn bè bạn rộn mà ngóng ngả về cuộc sống đại học rực rỡ sắc màu như người ta vẫn đồn đại, có chút vẻ nôn nóng của giai đoạn trước khi thoát kén. Còn đối với Tô Vận Cẩm, ấn tượng sâu sắc nhất với cô lại chính là những quẫy đạp cùng hoang mang ở khoảnh khắc trước khi phá kén bung ra, bởi cô không rõ đối với một con sâu róm đã thoát khỏi lớp kén dày, thứ đang chờ đợi nó phía trước là việc hoá cánh bướm màu hay chỉ là một chặng đường khác âm đạm hơn thôi? Tô Vận Cẩm sinh ra và lớn lên ở một huyện gần nơi phố thị, bố cô là giáo viên dạy môn Sinh học trên huyện, mẹ cô vốn là kế toán của một xưởng dệt kim trong thị trấn, sau này phải nghỉ việc giữa “làn sóng cải cách doanh nghiệp”, cực chẳng đã đành phải lui về làm phụ nữ chăm lo nội trợ gia đình. Bởi sức khoẻ ông bố không tốt, thường xuyên ra vào bệnh viện, cuộc sống của cả nhà Tô Vận Cẩm không đến mức dư dật, thế nhưng bố mẹ luôn cung nụng đưa con gái độc nhất là cô, vậy nên từ nhỏ tới lớn Tô Vận Cẩm chưa từng phải chịu thiệt thòi bao giờ. Sau khi để con gái học hết năm thứ nhất ở trường trung học mà mình giảng dạy, bố cô chán nản với tình trạng lạc hậu của chất lượng giáo dục ở địa phương, muốn cho ái nữ duy nhất có thể thi đỗ vào một trường đại học tốt, ông huy động hết tất cả khoản tích cóp của một gia đình theo nghề dạy học, vận dụng mọi mối quen biết xã giao, chuyển Vận Cẩm đến một trường cấp III trọng điểm trên tỉnh.

Tô Vận Cẩm thật khó chấp nhận sự sắp đặt này của bố mẹ: một mặt, việc chuyển trường đồng nghĩa với việc từ lúc lọt lòng tới giờ, đây là lần đầu tiên cô phải rời xa bố mẹ mà bước ra ngoài học hành; mặt khác, chi phí chọn trường theo học đắt đỏ khiến cô mỗi tối trước khi đi ngủ nghĩ tới là lại thấy đau lòng. Tất nhiên, rốt cuộc cô chẳng cưỡng lại ý bố mẹ, cũng không nhẫn tâm làm trái với mong đợi tha thiết của họ, thế nên bắt đầu từ học kỳ mới của năm thứ hai, cô đã trở thành học sinh chuyển tiếp của trường trung học trọng điểm trong tỉnh.

Tô Vận Cẩm đã sớm trù liệu rằng khi bước vào một môi trường mới, thoát tiên sẽ có cảm giác không thích nghi, thế nhưng cô không ngờ thứ cảm giác dần vật theo đó xuất hiện lại sâu đậm đến thế. Thành tích của cô vốn không tệ, xếp hạng thi cử ở trường cũ luôn quanh quẩn trong top mười, thế mà bài kiểm tra thứ nhất sau khi chuyển trường đã khiến cô lần đầu tiên cảm nhận được sự cách biệt khốc liệt. Theo xếp hạng kết quả tổng hợp, cô xếp thứ 5 từ dưới đếm lên trong lớp. Buổi tối hôm ấy, cô giấu mình trong chăn khóc rất lâu, hoàn toàn không có dũng khí để hở ra cho bố mẹ biết chút xiu tin tức gì về kết quả kiểm tra. Phần lo sợ, phần nhiều là xấu hổ, Tô Vận Cẩm cảm thấy bản thân dường như chẳng còn mặt mũi nào đối diện với bố mẹ cùng khoản tiền mồ hôi nước mắt mà họ đã tích cóp bao nhiêu năm trời, càng không có mặt mũi nào đối diện với chính mình. Đến tận ngày hôm sau

lên lớp học, cô vẫn còn cảm thấy trong ánh mắt bạn bè nhìn cô có cả thái độ khinh khi đặc biệt dành cho học sinh yếu kém, cái biền đề “học sinh chuyển trường xếp thứ 5 từ dưới đếm lên” nặng nề quá, cô bị đè tới mức chẳng thể ngóc đầu dậy. Những ngày tiếp theo tất nhiên là tự biết xấu hổ mà nỗ lực vươn lên, kiên trì gắng sức, có điều thực tế lại chẳng chiều lòng người, bất kể cố gắng ra sao, Tô Vận Cẩm rốt cuộc vẫn không gặp được cơ hội rửa sạch nỗi hổ thẹn. Tuy rằng những lần thi cử về sau cô không còn nằm trong nhóm bét nhất, thế nhưng đến tận hết năm thứ hai, trong lớp học gồm hơn sáu mươi con người, kết quả của cô vẫn chưa một lần lọt vào nhóm ba mươi học sinh đạt điểm cao nhất. Dần dà, cô cũng bắt đầu tin rằng việc bố mẹ cô trông mong con gái hoá phượng hoàng, đồn danh hết thảy cho cô chuyển trường hoàn toàn là một sai lầm, có lẽ cô vốn chẳng phải một đứa con thông minh gì cho cam.

Khi ấy, năm học thứ hai kết thúc, cũng là lúc mọi người phải đối mặt với việc lựa chọn giữa ban Tự nhiên và Xã hội. Thành tích môn Ngữ Văn của Tô Vận Cẩm không tệ, nhưng lịch sử thì cực tồi, Vật Lý vốn là môn học

cô yêu thích, thế nhưng Toán với Hoá kết quả đều không cao, Anh ngữ, Chính trị lại chỉ tầm tầm, vậy nên giữa hai ban Tự nhiên – Xã hội cô cũng phải phân vân hồi lâu.

Đang ở ranh giới ngã nghiêng bất định giữa Tự nhiên và Xã hội thì một hôm, giờ tan học, Tô Vận Cẩm bước qua lối nhỏ đứng đầy các nam sinh nơi cửa lớp, cúi đầu nhằm thẳng hướng nhà vệ sinh ở cuối lối đi, bỗng đâu một câu nói theo gió lọt vào tai cô: “... Vớ vẩn, tôi đương nhiên là chọn ban Tự nhiên rồi, ai mà không biết chỉ có đám con gái vùi đầu học gạo với lũ học sinh yếu kém không giãy giụa gì được mới chọn ban Xã hội thôi ...”. Tiếp sau đó là tràng cười rộ đầy huênh hoang của mấy cậu nam sinh.

Tô Vận Cẩm cảm giác trong đầu vang lên một tiếng “đùng” chát chúa, máu khắp người dồn hết lên mặt. Thực ra, làm gì mà cô không biết những người đang chuyện trò và cười cợt kia đâu phải nhắm vào cô, thế nhưng trái tim thiếu nữ nhạy cảm, tự ti khiến cô cảm thấy bản thân mình chính là cái thứ “con gái vùi đầu học gạo với lũ học sinh yếu kém không giãy giụa gì được” mà người ta đang chế nhạo ngay kia. Cô ngẩng đầu

lên, quay lại nhìn đám nam sinh chòng chọc. Trong mắt cô, đám nam sinh ấy đều sần sần như nhau, liếc nhìn qua quýt càng không thể biết người thốt ra lời lẽ ngông cuồng ấy rốt cuộc là ai. Lúc bình thường cô sợ nhất là bước qua “bức tường người” xúm xít nam sinh này, mỗi lần không được phải đi qua đều luôn thấy chẳng biết phải để tay vào đâu cho phải, lúc này đương nhiên cũng không tiện dừng lại lâu, tuy rằng lòng dạ bức tức, thế nhưng cũng chỉ đành lặng lẽ rảo bước về phía nhà vệ sinh. Hậu quả trực tiếp mà sự việc này mang lại chính là, vào giờ phút cuối cùng xác định nguyện vọng ban Tự nhiên hay Xã hội, Tô Vận Cẩm đã không hề do dự lựa chọn ban Tự nhiên. Cô nghĩ, có lẽ chính một chút lòng kiêu hãnh còn sót lại của bản thân đã thôi thúc mình đưa ra quyết định này.

Thế nên, vào cái ngày tháng Năm từ sớm tinh mơ đã nóng bức ngột ngạt làm người ta thở chẳng ra hơi này, Tô Vận Cẩm ngồi trong phòng học của một lớp thuộc ban Tự nhiên năm

thứ ba trung học, nhìn dòng phương trình hoá học viết mãi chẳng xong ngay trước mắt, quăng mạnh chiếc bút trong tay vào hộp, toàn thân dồn hết sức tựa về phía sau, buông tiếng thở dài ngao ngán. Cô rút cuộc phát hiện ra rằng bản thân mình nhất thời theo thói hành xử cảm tính mà đưa ra quyết định thực ngu xuẩn biết bao, cô căn bản không có tư chất theo học ban Tự nhiên.

Ai nói là mùa hoa rạng rỡ, mùa mưa ảo huyền cơ chứ? Mùa hoa, mùa mưa của Tô Vận Cẩm đều chỉ là mây mù che khuất mặt trời. Thứ khiến cho người ta phải muộn phiền không chỉ có mỗi việc học hành. Cô nhìn quanh một lượt phòng học đầy kín người, chỉ trông thấy từng vầng trán đang cúi vào đồng sách vở, tứ bề lặng phắc như tờ, mọi người đều đang chuyên tâm tự học, chẳng một ai trò chuyện nói năng. Tô Vận Cẩm trong lòng tự mĩa mai: kể cả bốn phía cười đùa xôm tụ rầm rĩ đi chẳng nữa, cô cũng chẳng có cách nào chen vào nổi.

Lớp này cũng như tất cả các lớp ban Tự nhiên khác đều “đương thịnh âm suy”, phân ban xong xuôi tất thấy có năm mươi bảy học sinh, nữ chỉ vón vẹn tám, trong đó năm cô là người ở đây, về cơ bản bọn họ đều không nội trú tại trường, hằng ngày tan học buổi chiều đều về nhà ăn cơm, sau đó quay lại trường vào giờ tự học buổi tối, sau khi giờ tự học kết thúc lại trở về nhà ngủ. Trước buổi học sáng và trước giờ tự học tối hằng ngày đều là những khoảng thời gian sôi nổi nhất của các cô gái thành thị ấy. Bọn họ chia sẻ các tình tiết hay ho trong bộ phim truyền hình tối hôm

trước và đáng vẻ mới của thần tượng mình trên kênh MTV, bàn tán về cửa tiệm thời trang nào đó ở góc đường có bày chiếc váy lông lầy, hoặc là trao đổi với đám nam sinh về những thông tin quan trọng trên bản tin thể thao hằng ngày. Tô Vận Cẩm ngày ngày đều im lặng lắng nghe, không chen vào nổi câu nào. Cô ở bên ngoài cái thế giới sặc sỡ mà họ bàn tán. Mỗi ngày, sau khi giờ tự học kết thúc, cô chỉ có thể trở về căn phòng ký túc có độc cái giường cùng những bức tường. Do học sinh ngoại tỉnh ở trường này không nhiều, phần lớn học sinh trong vùng đều không lưu trú tại trường nên khu ký túc xá khá tuềnh toàng. Ở trong đó đều là những học sinh đến từ vùng ngoại ô hay thôn quê như Tô Vận Cẩm. Bọn họ đa phần đều có vẻ trầm lặng và hiền lành như nhau, kể cả buổi tối có túm năm tùm ba trong ký túc, cũng ít khi bàn luận rôm rả, mà thường là lúc nửa đêm hay khi sáng sớm, từ chăn đắp lọt ra những tia sáng chong đèn pin đọc sách khuya.

Hai bạn nữ cũng xuất thân thôn quê khác ở cùng một phòng ký túc với Tô Vận Cẩm, một người tên Mạc Úc Hoa, một người tên Chu Tịnh. Cái khác với Tô Vận Cẩm là họ đều qua kỳ thi trung học, nhờ đạt điểm cao mà trúng tuyển vào trường này. Thêm nữa, thành tích học tập trong lớp của họ rất khá, xưa nay đều rất mực cần cù, con mắt bọn họ nhìn Tô Vận Cẩm không phải không có ý khinh khi. Tô Vận Cẩm cảm thấy như thế cũng phải, cùng là “con cái từ nhà quê ra”, đến một điểm bầu víu là được danh chính ngôn thuận tuyển vào trường cô cũng không có nổi. Mạc Úc Hoa thân hình hơi mập, dung mạo tầm tầm, cô là người học hành dùi mài nhất trong lớp, lúc thường chẳng mấy nói cười, giải bài và học thuộc từ là những việc cô làm một cách bản năng như hít thở vậy, thế nhưng được cái không đến nổi

khó sống chung, nước lấy về thi thoảng cũng vui lòng san sẻ một phần cho Tô Vận Cẩm. “Người như chúng mình, ngoài việc đâm đầu đổ đuôi học hành ra, còn con đường nào khác để có thể thoát ra khỏi cửa nhà nông đâu?”. Đây là câu Mạc Úc Hoa nói với Tô Vận Cẩm trong lần trò chuyện thân tình duy nhất.

Chu Tịnh thì lại nhỏ nhắn xinh xắn, nhiệt tình với công việc tập thể, thích lằng xằng trước mặt thầy cô, thích giành phần lau bảng, cũng ưa góp lời lúc các bạn nữ thành thị ở trên lớp “toạ đàm”, thế mà chẳng bao giờ được thoả lòng mong ước, bù lại thì bầu bạn với đám nam sinh cũng không đến nỗi tệ. Cô với Tô Vận Cẩm quan hệ cũng sơ sơ, lằng nhằng.

Tô Vận Cẩm đã từng tình cờ nghe thấy Mạnh Tuyết – cô nữ sinh được yêu mến nhất trong lớp - đứng trước mặt một cậu nam sinh buông tay phân bua kiểu chẳng biết làm thế nào, “Không phải chúng tớ không thích nói chuyện với mấy bạn gái ở nông thôn, mà thực ra là chẳng có tiếng nói chung, chẳng lẽ lại bàn luận với bọn họ xem ở nhà có mấy con lợn, mấy mẫu ruộng à?”.

Đúng là chẳng có gì để nói hết, Tô Vận Cẩm nghĩ bụng. Thế nên cô càng thêm trầm lặng, tuyệt nhiên không còn thấy đâu dáng vẻ linh hoạt như hồi còn học ở trường huyện.

Đám nam sinh cũng dần dà đủ lông đủ cánh, nhưng những cậu thiếu niên bông bột ở lứa tuổi này hoàn toàn chẳng hiểu phong thái quý ông lịch sự là cái thứ chi, đến cả việc lấy nước lọc vào cốc thôi cũng chành choẹ trước sau với các bạn gái, càng không cần nói tới chuyện các cậu choai choai ấy còn tự phát bình bầu ra “bát đại khủng long” của lớp. Hết thầy tám cô nữ sinh, không chừa một ai, đều bị đem ra “chấm điểm” hết lượt. Có lẽ những anh chàng trẻ trung lằng mạn trong loại sách truyện dành cho tuổi thanh xuân chỉ có thể tồn tại trong “giấc mộng giữa ban ngày” của các cô thiếu nữ mà thôi, trong đời thực sao tìm ra nổi. Rất nhiều lần, Tô Vận Cẩm đã nhìn vào chiếc áo đồng phục đã giặt tới mức vừa mỏng vừa lạt màu cùng khuôn mặt nhợt nhạt của mình trong tấm gương soi, tự bản thân cũng cảm thấy chuyện nàng Lọ Lem thật quá hoang đường. Lọ Lem là ai kia chứ, là một cô gái ngoài giàu có ra thì chẳng thiếu thứ gì, tuy rằng trước khi gặp được hoàng tử cuộc đời có gian nan trắc trở, nhưng chí ít thì cũng lương thiện đáng yêu, xinh đẹp lay động lòng người. Còn Tô Vận Cẩm thì sao? Tuy cũng nghèo hết như vậy, nhưng tính cách khó chịu, thành tích lằng nhằng, chẳng có lấy một nửa điểm hấp dẫn người ta, kể cả hoàng tử có tình cờ đi qua thì cũng chỉ coi cô là người khách ngang đường mà thôi.

Tô Vận Cẩm cười nhạo mình mấy tiếng, cũng tự giác cắt đứt luôn chút xao động tuổi thanh xuân.

“Cử động nhẹ nhàng một chút thì cậu chết hay sao?”

Tô Vận Cẩm vừa thả lưng dựa mạnh vào chiếc bàn phía sau, giọng nói cực kỳ nóng nảy của một cậu nam sinh liền vang lên ngay sau cô. Biết là hành động vô ý của mình làm ảnh hưởng đến người bạn học ngồi sau, Tô Vận Cẩm vội vàng duỗi thẳng lưng, không quay đầu lại, hạ thấp giọng nói một câu: “Xin lỗi”, âm thanh lí nhí chẳng nghe rõ.

Thế nhưng cậu nam sinh ngồi sau lưng cô dường như không định đến đây là dừng cuộc, cậu ưu thế chiều cao, cậu ta hơi nhô người lên, nhắm vào bài tập hoá học ở trên bàn Tô Vận Cẩm, cố ý tỏ vẻ sừng sốt, vỡ lẽ mà nói, “Tôi đã bảo ắt hẳn là bị kích thích gì đấy, cứ nghĩ là thất tình cơ, hoá ra giải bài không ra đấy ạ”. Vừa nói, cậu chàng vừa nhoai người về phía Tô Vận Cẩm, “Tôi xem nào, ha, đơn giản thế này mà cậu cũng không biết hả?”.

Tô Vận Cẩm vừa then vừa bực, nhưng vẫn im lặng chẳng nói gì, chỉ nghiêng người giữ khoảng cách nhất định với cái đầu anh chàng đang nhoai lên. Con người ở phía sau cô dường như đã sắp sẵn chủ đích, không trừu chọc cô một trận nên thân thì thế không bỏ cuộc, dùng âm lượng vừa đủ để lôi kéo bạn bè xung quanh ghé mắt trông vào, rồi tiếp tục cất giọng lạnh lùng quái gở: “Tô Vận Cẩm, đầu óc cậu mang đi làm cái gì rồi hử đúng là không phải ngốc nghếch bình thường nữa, IQ của cậu mà học ban Tự nhiên hả?”.

Thật quá sức chịu đựng! Tô Vận Cẩm như thể bị người ta dùng gậy thọc vào chỗ đau điếng nhất trong tim, quay phắt lại, mặt đỏ gay, nhìn chòng chọc vào con người ngồi phía sau, lúc này cậu ta từ tốn thông dong ngồi trở lại chỗ của mình, ngẩng đầu lên cao bốn mươi lăm độ, khuôn mặt nửa cười nửa không, cơ hồ chẳng cần lên tiếng mà vẫn đủ khiêu khích cô: “Sao, cậu dám làm gì nào?”.

Nếu như ánh mắt có thể giết người thì đôi mắt của Tô Vận Cẩm đã đâm thủng vô số chỗ trên khắp người cậu ta rồi, vết nào vết nấy đều chí mạng, nhưng cũng chẳng ích gì. Cô lặng lẽ thu chặt nắm đấm buông sau lưng, cố ép bản thân hít thở sâu, đếm từ một đến bảy, sau đó chậm chậm quay lên, cúi đầu ra vẻ chăm chú vào bài tập vừa rồi chưa giải xong. Cậu ta đã đoán trúng, đúng là cô chẳng dám làm gì hết, cô không cam lòng chỉ vì sinh chuyện cãi cọ với cậu ta mà lôi kéo ánh mắt chú ý của mọi người xung quanh.

Trình Tranh, gã trai khó ưa này, Tô Vận Cẩm không biết đã mơ tưởng bao nhiêu lần, trước mặt đông người, tát một phát thật mạnh vào cái bản mặt khiến cô ghét cay ghét đắng của cậu ta, sau đó nhìn cái vẻ tự cao tự đại của cậu ta tan tác thành trăm mảnh ngay trước mắt cô.

Ngồi ở đây trước Trình Tranh là một sai lầm khác mà Tô Vận Cẩm biết có hối cũng chẳng kịp. Bước vào học kỳ sau của năm thứ ba, thời gian cần giáo viên giảng trên lớp tương đối ít, chủ yếu là học sinh tự mình

luyện tập làm bài, vậy nên giáo viên chủ nhiệm trẻ tuổi của bọn họ áp dụng hình thức chia nhóm thảo luận tự do để điều chỉnh lại chỗ ngồi, gọi theo lối hoa mỹ là “lấy người học làm gốc”, thế nên hầu hết những học sinh chơi thân thiết, nói chuyện hợp nhau tùm năm tùm ba chọn ngồi chung lại. Đẳng nào thì Tô Vận Cẩm cũng tự biết là mình không có quan hệ đặc biệt thân thiết với ai trong lớp, bèn để mặc các bạn chọn vị trí, đợi sau khi hầu hết mọi người đã ngồi đâu ra đấy, cô mới chọn bừa một chỗ trống ngồi vào.

Lúc ấy số chỗ ngồi cho cô lựa chọn cũng đã chẳng còn là bao, có vẻ đều ở đây sau hết cả. Tô Vận Cẩm không thích tùm tùm với những người quá ồn ào, liền ra ngồi cạnh Tống Minh. Tống Minh là một cậu nam sinh nhỏ bé, cận thị nặng, trình độ Tiếng Anh trong lớp Tự

Nhiên thuộc loại cao hiểm thấy, tính tình hướng nội, không mấy nhiều lời, có một người bạn cùng bàn như thế này, giữ tai sạch sẽ cũng là việc có thể đảm bảo được.

Sau khi ngồi vào chỗ, Tô Vận Cẩm cũng phát hiện ra người ngồi đằng sau cô chính là “nguyên có” khiến cho đám nữ sinh buổi tối canh đúng giờ chờ xem bản tin thể thao. Cô có đôi chút kinh ngạc, không hiểu tại

sao trong số những cô bạn vẫn luôn thích thú vây quanh cậu ta không có lấy một người ra đây ngồi. Có điều việc này cũng chẳng can hệ gì tới cô. Cô chỉ biết rằng, bên cạnh Trình Tranh tuy vẫn hay có các bạn gái rì rầm trò chuyện, nhưng cậu ta lại vốn không phải một người ồn ào. Chỉ ít nhìn từ góc độ của nhiều người thì cậu ta có thể coi là biết động tĩnh hợp lúc, trên sân vận động thì xông pha hơn người, lúc học hành cũng yên lặng, thành tích nổi trội, tuy cũng có đôi chút làm cao kiêu học sinh xuất sắc, nhưng về cơ bản thuộc tốp người mà bạn không làm phiền cậu ta, cậu ta tuyệt đối không phiền đến bạn.

Dựa vào những suy nghĩ ấy, Tô Vận Cẩm mới an tâm an tọa ở chỗ này. Lúc cô vừa mới thu xếp đồ đạc ngồi xuống, còn im im thăm dò phản ứng của những người xung quanh, Tống Minh chỉ liếc cô một cái, không nói năng gì, kẻ ngồi phía sau cô thì chẳng ngẩng đầu lên, căn bản là không đếm xỉa đến sự tồn tại của cô. Thế này lại hay, cô thở phào nhẹ nhõm, yên tâm lúi từ đồng giáo trình ra cuốn sách muốn tìm.

Lúc ấy, từ phía không xa vang lên giọng nói của một nam sinh khác: “A Tranh, nhìn thấy chưa, có đứa con gái toạ phía trước cậu kia, chẳng phải là cậu không cho phép nữ sinh ngồi ở trước mặt cậu hay sao?”.

Tô Vận Cẩm không rõ đầu đuôi ngoái nhìn về phía giọng nói, người lên tiếng là Chu Tử Dục, một trong mấy đồng đảng cốt cán của Trình Tranh. Còn chưa hoàn toàn tiêu hoá hết câu nói của Chu Tử Dục, cô đã nghe thấy Trình Tranh, ở ngay đằng sau mình, vùi đầu giữa sách vở mà phun ra một câu: “Con nhỏ đó mà được tính là nữ sinh á? Chẳng thấy gì sất”. ...

Cô quay lại nhìn đăm đăm vào Trình Tranh, vừa lúc cậu ta không biết vô tình hay cố ý ngẩng đầu lên liếc cô một cái, Tô vận Cẩm mới xác định được “cái con nhỏ” đó trong miệng cậu ta chính là mình. Đây mà là lời thốt ra từ miệng của một học sinh chăm ngoan trong mắt mọi người ư? Tô Vận Cẩm cảm thấy vô cùng khó hiểu, hoàn toàn không tài nào nhớ ra một người lặng lẽ như mình có khi nào đã từng đắc tội với cậu nam sinh chưa từng trò chuyện cùng mấy câu này.

“Cậu nói thế là ý gì?” Cô quay người lại đối diện với cậu ta. “Cái gì “là ý gì”?” Cậu ta ngẩng đầu lên làm mặt vô tội. “Cậu nói ai không được coi là nữ sinh?”

“Là cậu đấy, thế nào, cần kiểm chứng hay sao?”

Nghe câu nói của Trình Tranh, mấy cậu nam sinh rộ lên cười khà ồ. Tô Vận Cẩm lửa giận bùng bùng, lần đầu tiên phát hiện ra rằng vẻ bề ngoài với bản chất của một con người hoá ra lại có thể khác biệt ghê gớm như thế. Cái bộ mặt tử tế đó vào lúc này đây lại khiến cho người ta căm ghét đến vậy. Đa phần học sinh trong lớp còn đang sắp xếp chỗ mới đều dỗi về

phía bọn họ, vẻ mặt như thể được xem màn kịch hay. Cuộc sống buồn tẻ năm thứ ba trung học thật quá cần đến những “gia vị” kiểu này, thế nhưng Tô Vận Cẩm lại không muốn trở thành nhân vật chính trong vở kịch ấy. Cô ghét cảm giác bị thiên hạ sầm soi chế nhạo. Thôi vậy, cứ coi như bị chó đớp một miếng, cô lạnh tanh quay người lại, không thèm đếm xỉa đến cậu ta.

“Này, Tô Vận Cẩm ...”, có người hình như lại không chấp nhận lối dàn xếp yên ổn của cô, còn cố tình dùng ngòi bút chọc chọc vào lưng cô. “Có một câu tôi muốn hỏi cậu. Sao cậu lại tên là Tô Vận Cẩm? Chữ “Vận” này nghe cứ “Lận đận” thế nào ấy nhỉ?”

Lại một trận cười nữa, Tô Vận Cẩm cảm thấy mình sắp phát điên. Cô đã quen như một người vô hình trong lớp, hơn thế còn hài lòng với việc này, lẽ nào càng muốn thoát khỏi việc nào đó, lại sẽ càng dễ đụng phải việc ấy? Giống hệt như cái trò soi mói mà cô đang phải đối mặt đây.

Cơn giận của Tô Vận Cẩm cuối cùng cũng bị kích lên, cô đứng phắt dậy, từ trên cao nhìn xuống Trình Tranh, “Cậu có ý gì, tôi đã đắc tội với cậu lúc nào hay sao?”

Lúc nói ra câu này, trông mắt của cô đã đỏ hoe, nhưng vẫn thu hết sức kìm lại vẻ run rẩy trong giọng nói, quyết không để nước mắt trào ra. “Thôi chết, A Tranh, cậu chọc “em gái quê” này khóc mất rồi”. Chu Tử Dục đứng một bên hét lên như thể sợ tình cảnh chưa đủ rối loạn. Trình Tranh nghe thấy cũng bật dậy, người hơi ngả về phía trước, dường như đang dò xét kỹ càng mặt mũi cô, “Cậu khóc thật đấy à?” Biểu hiện của cậu ta khá thành thực, có vẻ như cô khóc thật hay không đối với cậu ta đúng là một việc rất hệ trọng.

Tô Vận Cẩm không thể hiểu nổi tại sao lại nảy ra một con người xấu xa đến nhường này, dộc sức đem việc chọc cho người khác khóc thảm thành trò vui đùa.

“Tôi sẽ không vì cái loại người như cậu mà phải khóc”. Cô cơ hồ rít lên mấy lời áy qua kẽ răng, chạy vụt đi như trốn khỏi phòng học, vờ như không nghe thấy tiếng bàn tán rầm rầm đằng sau lưng.

Mối duyên nợ giữa Tô Vận Cẩm và Trình Tranh từ đây mà kết thành. Từ sau sự việc ấy, cô đã từng thử chuyển xa khỏi cái chỗ xui xẻo đó, thế nhưng cả lớp trên dưới đều không có ai chịu đổi chỗ với cô, cô cũng chẳng muốn vì việc này mà đi gặp giáo viên, chỉ đành ép bản thân nhẫn nại, rồi chờ đợi thời gian điều chỉnh chỗ ngồi lần kế tiếp mau tới. Dù đã tự nhận mình xui xẻo, Tô Vận Cẩm vẫn không thể hiểu nổi, Trình Tranh bình thường xem ra cũng chẳng giống một người ưa gây sự rầy rà, thế mà tại sao riêng với cô lại ác mồm ác miệng như thế, động một chút là cố tình khơi chuyện không hay.

“Riêng với cô”, đây đúng là một cụm từ ám muội, thế nhưng Tô Vận Cẩm tuyệt đối không ngây thơ đến độ cho rằng Trình Tranh có suy nghĩ gì đặc biệt với cô. Cô không thích đọc tiểu thuyết ái tình, càng không thích chi tiết các cô gái ở độ tuổi này mê mẩn thứ nam sinh xấu xa “yêu em quá nên đày đọa em”. Vẻ căm ghét dành cho cô toát ra từ con người Trình Tranh rõ mồn một đến thế, giả dụ có người muốn thuyết phục cô rằng hành động của cậu ta là biểu hiện của sự trân trọng mà một chàng trai dành cho cô, Tô Vận Cẩm chắc sẽ cảm thấy

người này có vấn đề về tâm thần mất. May là dường như chẳng có ai xung quanh cho rằng cách đối đãi đặc biệt của Trình Tranh dành cho cô là xuất phát từ tình cảm trân trọng đặc biệt của một chàng trai đối với một cô gái - nếu nhất định phải gọi là đặc biệt, thế thì chắc chắn là cậu ta đặc biệt không ưa cô. Vậy nên Tô Vận Cẩm cứ như thể toạ trên thảm đĩnh ở trước Trình Tranh suốt ba tháng, hằng ngày đồng thời với bao lo âu rối bời bởi học hành, cô lại còn phải đối mặt với những trò khiêu khích và “chơi xấu” thường xuyên của cậu ta.

Cô ghét cậu ta, buổi chiều đá bóng ở sân vận động trường trở về, người nông mỗ hôi ngòi ngay sau cô, cô càng chau mày cậu ta càng cố ý xấp gần hơn; cô ghét cậu ta trong giờ học thò cẳng chân dài xuống dưới ghế cô, lại còn lắc qua lắc lại ầm ầm, làm cho cô ngồi trên ghế mà cảm giác lão đảo như bị say xe; ghét cậu ta cứ hay dùng ngòi bút chọc vào lưng cô, lúc gọi tên cô cố ý nhấn mạnh chữ “Vận”; ghét cậu ta coi việc gây khó dễ với cô là chuyện đương nhiên, nhưng cô chỉ mới hơi hơi gây ảnh hưởng tới cậu ta - giống như cú tạt ra đằng sau của cô vừa xong, liền làm cho cậu ta nổi đóa lên; ghét cậu ta với đám bè đảng gọi cô là “em gái quê”, cứ như là sinh ra ở thành phố khiến bọn họ đương nhiên cao hơn cô một bậc; ghét nhất hạng là cậu ta luôn tỏ thái độ trên cao nhòm xuống mà dè bieu, “Tô Vận Cẩm, đến câu này mà cậu cũng không biết hay sao!” ...

Những hành động tai quái của cậu ta nhiều không kể xiết, thế nhưng, Tô Vận Cẩm biết rằng, cách hay nhất để đối phó với loại người như Trình Tranh là không để tâm đến sự tồn tại của cậu ta. Cậu ta càng muốn gây chuyện, cô càng không thèm đếm xỉa, thấy sự lạ không lấy làm lạ, cái lạ ấy tự khắc phải thua.

Cô không hề yếu đuối, chỉ là không thích sinh chuyện.